

uit een Avondmaalsoverdenking:

...Hij neemt het brood en deelt het. En de beker – en dan zegt Hij dat verbijsterende woord: *"Drink allen hieruit, dit is mijn bloed, het bloed van het verbond, dat voor velen wordt vergoten tot vergeving van zonden."*

Wij voelen ons misschien al niet zo gemakkelijk bij dat woord 'bloed'. Maar denk je in: zijn leerlingen, gelovige Joden, bloed drinken, verschrikkelijk! Als er iets ingeprent was, was het wel dat dat een gruwel was voor God. Zoek maar na in een concordantie: het woord 'bloed' in het OT. Het lijkt soms wel een fascinatie. Zo veel vergoten bloed – in geweld, maar ook in rituelen. Al die offers en voorschriften – het bloed van het lam aan de deurpost bij het Pascha, bloed bij de verbondssluiting op de Sinaï, bloed op het altaar bij talloze offers.

De sleutel voor dat denken vind je in Lev. 17: het bloed vertegenwoordigt de ziel, de levenskracht van een levend wezen. Daar hangt iets heiligs aan, daarom mocht vlees waar nog bloed in zat, niet gegeten worden (kosher, halal...). En dat zegt ook iets over het wezen van de offers: leven voor leven. In het offerdier biedt de gelovige ten diepste zijn eigen leven aan aan God. En er zit ook iets in van: het gaat niet zomaar. Verzoening, vergeving kost een prijs. Maar wonderlijk: dan staat erbij: Ik, jouw God, Ik geef jou het bloed, het offer. Het is niet de mens die met zijn offer probeert God te vermurwen, het is de HEER zelf die het geeft als teken voor de mens tot toenadering.

In die belevingswereld begint Jezus over zijn bloed, het bloed van het verbond, vergoten tot vergeving van zonden. De taal van het offer, de taal van het Paaslam, de taal van het verbond, bezegeld op leven en dood. Vergoten – zijn leven, uitgegoten, geofferd. Wie brengt dat offer? Zijn het zijn vijanden? Nee, van hen uit is het blinde haat, weg met Hem! Niet een offer, uit eerbied aan God aangeboden. Enkel duisternis en in het geheel geen licht, zoals het op Golgotha ook uren lang helemaal donker wordt.

Wie brengt dat offer? Jezus Zelf brengt dat offer. Hij betaalt de prijs. Is dat omdat God lijden en pijn nodig heeft om te kunnen vergeven? Nee, het is eerder de uiterste consequentie van de liefde die niet los wil laten. Het kruis met die twee balken. Verticaal: tot het uiterste blijft Jezus het verbond met zijn Vader trouw en zo vervult Hij de wet. Horizontaal, tot het alleruiterste weigert Hij de mensen los te laten. Hij geeft de liefde niet op, ook voor zijn vijanden. En zo betaalt Hij de prijs. God geeft Zelf het offer.

Een beeld tenslotte dat dat onuitputtelijk geheim probeert te benaderen. Een huis in brand. Een kind is nog binnen. De vader springt erin en gaat naar binnen. Om zijn kind te redden. Hij redt het! Maar zelf zit hij onder de verschrikkelijke brandwonden en schroeiplekken. Het is maar de vraag of hij overleeft. Heeft hij dat kind nu gered door zijn eigen pijn? Nee, hij heeft zijn kind gered door zijn liefde. Zijn lijden is de prijs die Hij ervoor betaalde.

Mijn lichaam, voor jou gegeven. Mijn bloed, voor jou vergoten. Wij schuiven aan, het mag. Heilige grond, dat wel. Maar de Heer nodigt uit. En Hij kijkt je aan als je dat stukje brood neemt en het slokje uit de beker. Ik zal er zijn voor jou! En jij? Wil jij er zijn voor mij?